

Seal satis ta issase kassi Gintsi Pohla:maale Mes-
sikäppa karrole sõnumid wima, pallus karro Tal-
linna tulla ja lubbas tedda kuuningaks tõsta. Kui
wana Messikäp sõbra kirja oli luggenud, läks tema
südda wägga rõemfaks, ja tõrkumata ning julgest
tõttas tema Tallinna, kus miino issa tedda sure
illoga wasto wõttis, filmapilgul Kriimsilm issanda
hundile ja targa Irmabbeme määrale kaarnaga
sõnumid läkitas ja neid ruttust nõu piddamisele
senna kutsus; wies salla nõumees oli wennike Gints.
Üks weike küllake, pennikormad kaks lõune pool
üllemiste järwe, wallitseti kottotullemise paigaks.
Seal istusid pikkal pimedal ööl meie nõumehhed
ühhe wabbatmehhe urtsikus, ei mõttelnud Jumala
peale, waid kurrat ja miino issa rahhapung lihho-
tasid nende süddamed kurja tööle. Wõeti siis ühhel-
meelel nõuks: meie armolikko kuuninga issandat tappa!
Messikäppa kuuningaks üllendada, aujärje peale tõsta,
kuldroniga ehitada ja meie Ma kuuningaks arwa-
liffult kulutada. Selle peale wandusid wiekese
kindlat wannet. Kui legi wana kuuninga sõbradest
wasto pididi tõrkuma, sedda lubbati libbeda keele
ehk rahhaga leppitada, ehk kui need kaks ei aitas
sõawäega ärrapelletada. Miina juhtusin koggemata
sallaasja kuulda sama. Irmabbe oli Merjama ladal
pääd wässitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud,
kus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pär-
rast kinnitas mehhike kõrwast naisele, suud kinni sul-

guda, ja mõtles sellega oma ruimalust kahhantada.
Tema naine juhtus pühapäwal firriko teel miino
wana moriga kofko, nemad affasid maggusast juttu
westma, essiteks lastest, nabri naiste tannodest ja
muust tühjast asjast, agga lodud naišterahwa kombe
järrel: enne kui jännes kolmkord aewastand — oli
sallaasji miino naise kõrwus. Kül pididi temma pär-
rast sedda Irmabbeme eidele pühha kolmekuuningade
nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale
tõutama sallaasja kinni piddada; agga niasma pik-
kalt kui Irmabbeme emand keelt oskas kaitseba,
seisis jut miino naisokese suus warjul. Kobdo tulles
rakis ta mulle asja põhjani wälja, andis pealegi
mõnne tunnistähhe, mis sallaasja pididi arwaldama.
Miina affasin asja süggawast läbbi mõtlema, kohhe
tulli mulle ennemuistene konnade krotsomine meele,
mis wiinaks wana issa kõrwa taewa tungis. Kon-
nad tahtsid kuuningat sada ja waljo sundmise al-
ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus
passita lifuda ja kuddo tehha. Wana:issa wiiskas
essiteks naero pärrast paffo neile jõkke, ja kui kon-
nad selle maggawa kuuningaga rahhul ei olnud, sea-
dis wana:issa tonefurge neile kuuningaks, kes neid
nüüd taggatiusab ning kurnab, jja kuskil rahho ei
anna. Armetomal kombel wallitseb tonefurg nende
ülle; kül ohhiwad nüüd ruimalad oma kaebamise
krotsomist, agga mis ohimine enam aitab: kuuninga
pif nok on näppištaja."